



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobkyně J. B.**, zastoupené JUDr. Taťánou Chvalovou, advokátkou, se sídlem Jana Masaryka 45, Praha 2, proti **žalovanému Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, **za účasti R. M.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2002, č. j. MHMP - 7790/2000/VYS/Kš/Pe, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 28/2003 - 30 ze dne 9. 3. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal v zákonné lhůtě kasační stížnost proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem soud zrušil v záhlaví uvedené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Místního úřadu, stavebního úřadu v Újezdu nad Lesy (dále jen „stavební úřad“), č. j. Výst/1420/1999/Ko ze dne 7. 12. 1999.

Uvedeným rozhodnutím stavebního úřadu (výrok I.) byla na základě ustanovení § 138a zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a na základě ustanovení § 133 odst. 4 vyhlášky č. 5/1979 Sb. NVP, o obecně technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhl. OTPP“), povolena výjimka z ustanovení § 43 odst. 2, 3 vyhl. OTPP. Dle uvedeného ustanovení platí, že vytváří-li rodinné domy mezi sebou volný prostor, vzdálenost

mezi nimi nesmí být menší než 7 metrů a současně vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 3 metry (pokud rozměry stavebního pozemku znemožňují účelné dispoziční řešení stavby rodinného domu, může být tato vzdálenost snížena výjimečně až na 2 m). Udělení výjimky umožnilo umístit rodinný dům pana R. M. na pozemku st. p. č. 662/4 v katastrálním území K. ve vzdálenosti od společné hranice pozemku 1,70 m a současně ve vzdálenosti od sousedního rodinného domu 6,10 m. Dále byla výše uvedeným rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 7. 12. 1999 dodatečně povolena změna rozestavěného rodinného domu pana M. v souladu s udělenou výjimkou (výrok II.).

Toto rozhodnutí stavebního úřadu bylo v odvolacím řízení žalovaným ve výroku I. částečně změněno rozhodnutím ze dne 25. 4. 2000. Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2000 na základě žaloby podané žalobkyní zrušil pro nepřezkoumatelnost. Tuto nepřezkoumatelnost shledával v rozporu tvrzení žalovaného, že lze povolit výjimku z ustanovení § 43 odst. 2, 3 vyhl. OTPP, jejíž udělení odůvodnil splněním jedné ze dvou podmínek uvedených v odstavci 4, přičemž sám konstatoval, že druhá z těchto podmínek (zvláště stísněné podmínky) nebyla splněna.

Žalovaný po zrušení uvedeného rozhodnutí rozhodl ve věci opět dne 12. 11. 2002, kdy rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7. 12. 1999 částečně změnil ve výroku I. (vzdálenost 6,10 m od sousedního rodinného domu nahradil vzdáleností 4,50 m), v ostatních částech rozhodnutí potvrdil. Žalovaný konstatoval, že v daném případě nebyly dány podmínky pro aplikaci ustanovení § 43 odst. 4 vyhl. OTPP, které vyžaduje existenci zvláště stísněných územních podmínek, výjimka byla udělena z ustanovení § 43 odst. 2, 3 této vyhlášky podle § 138a odst. 2 stavebního zákona a § 133 odst. 4 vyhl. OTPP. Žalovaný shrnul důvody, které vedly k změně polohy domu p. M. Dále uvedl, že jeho stavba na pozemku č. parc. 662/4 v k. ú. K. svým objemem, výškou a architektonickým řešením odpovídá charakteru okolní zástavby, v provedení stavby ani míře zastavění pozemku nedošlo k žádné změně oproti stavebnímu povolení, stavba byla pouze posunuta. Stavební čára byla dodržena, vzdálenost mezi vlastní hmotou obou domů (6,1 m) se výrazně neliší od vzdálenosti určené vyhláškou (7 m) a není v dané lokalitě neobvyklá. Sousední stavba nemá směrem k domu p. M. okna obytných nebo pobytových místností. Stavba má být užívána pouze k bydlení, stavebník od svého záměru umístění autodílny v domě upustil, proto v souvislosti s provozem stavby nebude docházet k rušivým vlivům a obtěžování okolí. Žalovaný dále odkázal i na znění vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP, účinné od 1. 1. 2000, která nahradila dosavadní vyhl. OTPP. Přestože nová úprava se na předmětnou stavbu nevztahuje, i dle jejího znění je posuzovaná stavba v souladu s obecnými požadavky na výstavbu.

Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2002 podala žalobu k Městskému soudu v Praze. Namítala zejména, že udělování výjimek z pravidel pro umístění domů nemůže vycházet z libovůle správního orgánu. Dle zákonné úpravy je rodinné domy nutno umísťovat zásadně ve vzdálenosti 3 metrů od společné hranice pozemků, snížení této vzdálenosti je přípustné při splnění podmínek uvedených v § 43 odst. 3 vyhl. OTPP, § 133 odst. 4 vyhl. OTPP a v § 138a stavebního zákona. Dle názoru žalobkyně stavební pozemek pana M. a rozměry jeho rodinného domu nezakládají důvod k tomu, aby jeho dům byl umístěn ve vzdálenosti menší než 3 metry od společné hranice s pozemkem žalobkyně. Nejsou dány zvláště stísněné územní podmínky, proto není důvod ke snížení vzdálenosti mezi domy. Žalobkyně dále namítla, že pan M. požádal o změnu stavby před dokončením, která spočívá ve využití suterénu domu pro autoopravárenskou dílnu, k čemuž žalovaný při udělování výjimky nepřihlédl, přestože v době rozhodování o této

žádosti věděl. Žalobkyně se proto domnívala, že rodinný dům pana M. byl umístěn a dokončen v rozporu s obecně závaznými právními předpisy.

Městský soud v Praze přezkoumal rozhodnutí žalovaného podle části třetí, hlavy II., dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný při udělení výjimky dle výše citovaných předpisů předpokládal, že se jedná o rodinný dům, rovněž ustanovení § 43 odst. 2, 3 vyhl. OTHP se týká situování rodinných domů. Vzhledem k tomu, že pan M. požádal o změnu stavby před jejím dokončením, která se týká změny účelu užívání části suterénu předmětného domu jako autoopravny, a toto řízení nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného ukončeno, nebylo proto jisté, zda dům pana M. bude skutečně pouze domem rodinným, případně zda bude sloužit i k jiným účelům. Tvzení žalovaného v závěru rozhodnutí, že stavba bude užívána pouze k bydlení, neboť pan M. od záměru autodílny upustil, je v rozporu se skutečností, že řízení o změně stavby bylo přerušeno. Není zřejmé, o jaký důkaz žalovaný své tvrzení opíral, když správní spis žádný doklad o takovém závěru neobsahuje. Dle Městského soudu v Praze stavební předpisy a vyhl. OTHP umožňuje povolování výjimek pouze a výlučně při stavbách rodinných domů, nikoli rodinných domů s autoopravárenskou dílnou. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, soud jej proto zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Stěžovatel proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost. Odkázal na § 43 odst. 1 vyhl. OTHP, obsahující definici pojmu „rodinného domu“, ze které jednoznačně vyplývá, že dům pana M. by nezměnil charakter „rodinného domu“ ani v případě, že by zde byla povolena autodílna. Řízení o změně stavby před dokončením není pravomocně ukončeno, proto nelze dům pana M. posuzovat jinak než jako rodinný dům. Otázkou, zda vzhledem k odstupovým vzdálenostem od hranic pozemků, resp. sousedních staveb, lze v tomto rodinném domě povolit zřízení autodílny, se musí stavební úřad zabývat v rámci řízení o změně stavby před dokončením. Městský soud v Praze porušil dispoziční zásadu uvedenou v § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť žalobkyně nezpochybňovala, že stavba na pozemku pana M. je rodinným domem. Dále stěžovatel namítal porušení procesních předpisů při jednání soudu, neboť po přednesení závěrečných návrhů obou účastníků byl vznesen dotaz na žalobkyni, přičemž po jejím přednesu již stěžovatel neměl možnost se k tomuto projevu vyjádřit. Byl porušen rovněž § 34 s. ř. s., neboť zúčastněnou osobou může být pouze ten, kdo výslovně prohlásí, že bude v řízení práva osob zúčastněných uplatňovat, což R. M. neučinil. Stěžovatel se proto domnívá, že rozsudek Městského soudu v Praze vychází z nesprávného posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dále došlo k vadě řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., stěžovatel navrhl jeho zrušení a vrácení k dalšímu řízení.

Žalobkyně v písemném vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na skutečnost, že stavba p. M. byla dne 21. 6. 2000 kolaudována jako rodinný dům, ona sama nebyla účastníkem kolaudačního řízení, neměla možnost se mu bránit. Závěr soudu, že stěžovatel při rozhodování o udělení výjimky neměl vyjasněnou otázku, jaká stavba má být předmětem řízení, považuje žalobkyně za správný. Na rodinné domy s prostorem pro podnikatelskou činnost se vztahuje nejen § 43 vyhl. OTHP, ale i § 44 této vyhlášky, které stěžovatel nebral v úvahu. Dále namítá, že stěžovatel neuvedl, proč považuje rozhodnutí soudu za nezákonné z důvodu porušení § 34 odst. 1 s. ř. s., neboť pan M. je nepochybně osobou, která byla rozhodnutím stěžovatele dotčena. Žalobkyně navrhuje kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Napadené rozhodnutí netrpí vadami, které mu stěžovatel vytýká, byť z pohledu Nejvyššího správního soudu právní důvod pro zrušení napadeného správního aktu tkví poněkud jinde, než jej shledal městský soud.

Prvá námitka míří na nesprávné právní posouzení věci (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) a vadu řízení před soudem (§ 103 odst. 1 písm. d/), jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, pokud stěžovatel namítá, že soud neprávem rozhodnutí posoudil jako nesrozumitelné a tedy nepřezkoumatelné (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) a současně porušil zásadu dispoziční (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). K tomu Nejvyšší správní soud uvádí:

Přestože tak s. ř. s. nestanoví výslovně, z povahy věci plyne, že o přezkoumatelnosti rozhodnutí musí soud uvážit vždy, a to z moci úřední, i za situace, kdy to žalobce nenamítá. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je totiž pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. 5 A 157/2002 publ. pod č. 359/2004 Sb. NSS). Prvý dílčí závěr lze tedy formulovat tak, že úsudek o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí byl soud oprávněn učinit i ex offio, v tomto ohledu je námitka nedůvodná. Zbývá tedy posoudit, zda napadené správní rozhodnutí bylo nesrozumitelné (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

Pokud by rozhodnutí bylo zatíženo takovou vadou, pak by vůbec nebylo možno spolehlivě zjistit, jakým způsobem bylo ve věci rozhodnuto (tj. jakým způsobem bylo zasaženo do práv a povinností účastníka správního řízení). Výrokem rozhodnutí žalovaného bylo změněno prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky z ustanovení § 43 odst. 2 a 3 vyhl. OTHP pro umístění stavby rodinného domu na pozemku č. 662/4 v katastrálním území K., přičemž změna spočívala pouze v číselném uvedení vzdálenosti od sousedního rodinného domu č. p. 728 v k. ú. K. V případě výroku napadeného rozhodnutí je jednoznačné, jakým způsobem bylo původní rozhodnutí ze dne 7. 12. 1999 změněno a jakým způsobem upravuje práva a povinnosti účastníků řízení. Rozhodnutí proto nelze označit za nesrozumitelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro tento důvod by jej Městský soud v Praze byl oprávněn zrušit pouze v případě, pokud by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že každé udělení výjimky ze zákonného pravidla lze označit za výsledek správního uvážení, na základě kterého správní orgán rozhodne, zda jsou splněny podmínky pro zákonem připuštěný odklon od standardního řešení. Právě z důvodu, že se jedná o průlom do úpravy platné pro většinu příslušných právních vztahů, je nutno pro provedení takového správního uvážení označit na základě příslušných ustanovení zákona jednoznačné podmínky, za jakých lze výjimku povolit, tyto podmínky stanoví meze správního uvážení. Žalobkyně nepochybovala skutečnost, že stavba p. M. je rodinným domem, nesouhlasila však s tím, že žalovaný při vydání rozhodnutí neposoudil splnění podmínek z pravidla daného § 43 odst. 3 vyhl. OTHP, dle kterého mají být rodinné domy zásadně umístěny do vzdálenosti 3 metrů od společné hranice pozemků, snížení této vzdálenosti je přípustné pouze pokud: rozměry stavebního pozemku vylučují účelné dispoziční řešení stavby rodinného domu; vzdálenost rodinného domu od společné hranice pozemku může být nejméně 2 metry; jde o výjimečný postup. Správní orgán by měl dále při udělování výjimek dbát obecných zásad pro takové správní uvážení. Pokud by správní orgán při udělování výjimky dle § 133 odst. 4 vyhl. OTHP (snížení odstupové hranice

rodinného domu od společné hranice pozemků pod dvoumetrovou hranicí) nemusel respektovat podmínky dané v § 43 odst. 3 vyhl. OTPP (ohled na rozměry stavebního pozemku a účelné dispoziční řešení stavby rodinného domu), pak by toto ustanovení postrádalo smysl a k udělování výjimky dle § 133 odst. 4 vyhl. OTPP by mohlo docházet účelově, bez respektování základních zásad stavebního řízení.

Ustanovení § 138a stavebního zákona upravuje pojem „obecných technických požadavků na výstavbu“. Zákonem je zde stanoveno, že právnické osoby, fyzické osoby a správní orgány jsou povinny při navrhování, umístování, projektování, povolování, realizaci, kolaudaci, užívání a odstraňování staveb postupovat podle obecných technických požadavků na výstavbu, obecných technických požadavků zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace a technických požadavků stanovených prováděcími předpisy (dále jen "obecné technické požadavky"). Dle odstavce 2 citovaného ustanovení lze výjimky z obecných technických požadavků povolit pouze z těch ustanovení prováděcích právních předpisů, kde povolení výjimek tyto předpisy výslovně umožňují a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby; řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými technickými požadavky. V tomto ustanovení stavebního zákona jsou tedy jednoznačně uvedeny podmínky, s jejichž splněním je stavební úřad povinen se vypořádat, než-li výjimku povolí, přičemž z kumulativního způsobu jejich výčtu je zřejmé, že musí být splněny zároveň.

Prováděcím předpisem upravujícím odstup rodinných domů mezi sebou a od společných hranic pozemků, vztahujícím se na stavbu žalobkyně a pana M. je vyhláška OTPP, jednotlivé odstavce ustanovení § 43 této vyhlášky konkretizují přípustnost jednotlivých vzdáleností. Dle odstavce 2 citovaného ustanovení, vytváří-li rodinné domy mezi sebou volný prostor, vzdálenost mezi nimi má být 10 m, nesmí však být menší než 7 m. Podle § 43 odst. 3 vyhl. OTPP vzdálenost rodinných domů vytvářejících mezi sebou volný prostor nesmí být od společných hranic pozemků menší než 3 m. Takto stanovené odstupové vzdálenosti mohou být sníženy dle odstavce 4 citovaného ustanovení v případě, že se jedná o zvláště stísněné územní podmínky.

Na základě výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný byl povinen při povolení výjimky z § 43 odst. 2, 3 vyhl. OTPP určit v souladu s § 138a odst. 2 stavebního zákona, jaké ustanovení výslovně umožňuje povolení této výjimky a zabývat se podmínkami v citovaném ustanovení § 138a odst. 2 uvedenými. Povolení výjimky z pravidel daných § 43 odst. 2, 3 vyhl. OTPP výslovně umožňuje právě ustanovení § 43 odst. 4 této vyhlášky, o němž žalovaný konstatoval, že se na daný případ nevztahuje. Žalovaný byl však v tomto případě povinen vypořádat se k námitce stěžovatelky s celkovou koncepcí § 43 vyhl. OTPP, neboť jeho odstavec 4 je bezesporu ustanovením, které se vztahuje k odstavcům 2 a 3 a je výslovným umožněním výjimky z pravidel zde stanovených. Pokud žalovaný konstatoval nesplnění podmínek pro speciální ustanovení povolující výjimku a dovozoval možnost použití obecného ustanovení (§ 133 odst. 4 vyhl. OTPP), musí tento postup náležitě odůvodnit, věnovat se vztahu obecného a speciálního ustanovení.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně uvedl, z jakých důvodů daná situace vznikla a dovodil, že v důsledku zkrácení vzájemného odstupu staveb nemůže být ohrožena bezpečnost, ochrana zdraví a život osob a sousední pozemky nebo stavby, neměla by být ovlivněna ani pohoda bydlení, životní prostředí, architektonické a urbanistické pojetí okolí. Žalovaný se tedy zabýval pouze některými z podmínek pro udělení výjimky stanovených

§ 138a odst. 2 stavebního zákona, přičemž nedostatečně odůvodnil, jak za situace, kdy se nejedná o zvlášť stísněné podmínky, bude dosaženo účelu sledovaného obecnými technickými požadavky (jedna z podmínek stanovených cit. § 138a odst. 2 stavebního zákona).

Poněvadž městský soud posuzoval věc podle skutkového a právního stavu účinného v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud mu přisvědčuje i v názoru na skutečnost, že se žalovaný (ani prvostupňový orgán) nevypořádal s okolnostmi vážícími se k umístění autoopravny v suterénu domu pana M. (s výjimkou konstatace v napadeném rozhodnutí, že pan M. od tohoto záměru upustil), pro které soud nenalezl oporu ve správním spisu. Tato skutečnost postavená najisto měla být zhodnocena právě ve světle úpravy § 43 a § 44 vyhl. OTPP a poměřena podmínkami, za nichž lze výjimku povolit.

Jen při splnění všech těchto nároků na postup správního orgánu, který rozhoduje za užití správní úvahy, může pak soud seznat, zda zákonné meze této úvahy nebyly překročeny či dokonce zneužity (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, že žalovaný se nevypořádal dostatečně s vymezením podmínek pro povolení výjimky z ustanovení § 43 odst. 2, 3 vyhl. OTPP, čímž neurčil jednoznačně meze svého správního uvážení a není možno porovnat, zda všechny zákonem stanovené podmínky pro odchýlení od platné úpravy byly dodrženy. Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Přestože Městský soud v Praze označil jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost namísto nedostatku důvodů, Nejvyšší správní soud ovšem konstatuje, že vzhledem k vadám řízení, kterými napadené rozhodnutí trpí, je nutno výrok Městského soudu v Praze považovat za správný. Jak již několikrát ve svých rozhodnutích Nejvyšší správní soud uvedl (např. ve věci sp. zn. 2 Afs 17/2003), je-li rozhodnutí krajského (zde městského) soudu ve věci samé správné, třebaže k němu tento soud dospěl na základě právního názoru, který Nejvyšší správní soud ne zcela akceptuje, není důvodu, aby Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Pokud není přípustná kasační stížnost směřující pouze proti důvodům rozhodnutí krajského (městského) soudu, pak je nepřipustné též zrušovat věcně správné rozhodnutí pouze na základě posunu v názoru na právní posouzení. Nejvyšší správní soud proto v této věci vyslovil právní názor, který považuje za správný a upravuje jím právní názor vyslovený Městským soudem v Praze v napadeném rozsudku. Takto korigovaným názorem je žalovaný vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. stejně, jako by šlo o právní názor Městského soudu v Praze.

K námitkám stěžovatele napadajícím nedodržení procesních předpisů při přípravě jednání a samotném ústním jednání Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud podotýká, že nezákonnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze namítat pouze pro takovou vadu řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V případě námítky stěžovatele, že mu při ústním jednání nebyl dán prostor k reakci na sdělení žalobkyně po přednesení závěrečné řeči, není zřejmé, jakým způsobem chtěl stěžovatel reagovat, tj. jaké skutečnosti mu bylo upřeno soudu sdělit, a z čeho dovozoval, že toto případné porušení procesních předpisů mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Pravidla průběhu ústního jednání jsou upravena v § 49 s. ř. s.

Dle odstavce 4 tohoto ustanovení jednání zahajuje a řídí předseda senátu, o námitkách proti opatření předsedy senátu při řízení jednání rozhoduje usnesením senát. Předseda senátu vede účastníky k tomu, aby se vyjádřili i o těch skutkových a právních otázkách, které podle mínění soudu jsou pro rozhodnutí určující, i když v dřívějších podáních účastníků uplatněny nebyly. V souladu s odstavcem 8 musí být na závěr jednání uděleno účastníkům slovo ke konečným návrhům. Z citovaného ustanovení vyplývá, že jednání ve správním soudnictví není upraveno natolik striktním způsobem, jako například v trestním řízení, důvodem je celkově odlišné pojetí procesu, odpovídající zcela jinému charakteru řízení. V souladu se základními právy mají účastníci právo být přítomni při jednání soudu, zde vznášet své připomínky a vyjadřovat se k přednesům ostatních účastníků. Z protokolu o jednání soudu ze dne 9. 3. 2004, založeného na č. 1. 23 soudního spisu, vyplývá, že stěžovatel přednesl své vyjádření k žalobě a závěrečný návrh v souladu s § 49 odst. 4 a 8 s. ř. s., není zde zaznamenáno, že by se stěžovatel domáhal dalšího přednesu a byl mu odepřen. Nejsou zde zaznamenány ani žádné námitky proti obsahu protokolu, nebo jiný projev nesouhlasu stěžovatele s průběhem jednání. Vzhledem k tomu, že žádné ustanovení s. ř. s. neukládalo soudu povinnost udělit stěžovateli slovo po každém projevu protistrany, stěžovatel se práva uvést další skutečnosti při jednání nedomáhal a neuvedl ani v kasační stížnosti, jaké skutečnosti měl v úmyslu uplatnit, Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

Poslední námitka stěžovatele se týkala pochybení soudu při zjišťování okruhu účastníků, konkrétně při zjišťování, zda případné zúčastněné osoby budou v řízení uplatňovat svá práva. V tomto případě stěžovatel pouze poukazyval na nedodržení postupu dle § 34 odst. 1 s. ř. s. při oslovování pana M. jakožto zúčastněné osoby, ovšem opět neuvedl, z čeho dovozoval případnou nezákonnost rozhodnutí soudu. Lze přisvědčit jeho námitce, že Městský soud v Praze považoval pana R. M. za zúčastněnou osobu, aniž dle uvedeného ustanovení prohlásil, že tato práva hodlá v řízení uplatňovat. Je však nutno konstatovat, že sám pan M. se tohoto pochybení soudu nedovolával a necítil se jím být zkrácen na svých právech. Formálně pak práva zúčastněné osoby neuplatňoval, neboť do řízení nijak nezasahoval, proto nelze bez dalšího tvrzení dovést nezákonnost napadeného rozhodnutí pouze ze skutečnosti, že byl soudem jako zúčastněná osoba nazván a byl informován o konání ústního jednání.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé správně, když rozhodnutí stěžovatele zrušil, proto kasační stížnost jako nedůvodnou dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s., § 120 s. ř. s.) a žalobkyně náklady řízení výslovně nepožadovala (v řízení o kasační stížnosti podala vyjádření), ovšem plnou moc pro zastupování advokátem v tomto řízení soudu nepředložila, (což v jejím procesním postavení nebylo povinné). Soud proto rozhodl, že se Magistrátu hlavního města Prahy nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu